

Ôn Thụy An

Hòa thượng đã phải lòng cô nàng

Đạo này là cơn mộng vô hạn kỳ

Thiện Tai hòa thượng lúc mới gặp Lâm Đầu Hoa xong, sau đó sáu mươi tám ngày là xuất gia đi làm hòa thượng.

Đối với chuyện đó, Thiện Tai hòa thượng còn ôm mãi một thứ tiếc nuối trong lòng cho đến ngày xuôi tay nhắm mắt.

Dĩ nhiên là Lâm Đầu Hoa chẳng hề hay biết; ông ta chỉ vì cô mới phải làm hòa thượng đấy thôi.

Hôm đó, Lý Thi Ca vẫn như thường lệ đang ngồi bán ở gian hàng cẩm thạch của ông ta ngoài phố, bỗng nghe có tiếng phèng la inh ỏi, ông ta biết ngay chính là cái gã

Trương Ngõa Tử đang lại dở trò mãi vò của y ra.

Cái thứ trò mãi vò của Trương Ngõa Tử, đối với một người đã từng ngược xuôi nam bắc dải sông như Lý Thi Ca mà nói, thật tình chẳng ra cái gì cả, Trương Ngõa Tử đại khái cũng tự biết mình, vì vậy ngoài cái trò diễn võ của hắn ra, lần nào cũng "mời" vào đó không ít những cô con gái nhỏ tuổi xinh đẹp lại ca hát múa máy, hoặc là một món Hoa Tú Quyền gì đó, cho người ta sáng mắt lên. Tai mắt đã mới mẻ lên thì cũng sẽ có cảm giác mê mẩn, và hắn cũng sẽ có cơ hội thu thập được đầy mâm đầy bát. Đầy bát đem về nhà.

Lý Thi Ca không thích con người của Trương Ngõa Tử, lý do là ngoài chuyện mỗi lần hắn đánh phèng la ồn ào một bên tai làm cho ông ta nhức óc khó chịu không có tâm tình gì để trả giá với khách hàng ra,

còn quan trọng hơn là, ông ta không thích (thật tình là khinh bỉ) cái kiểu Trương Ngõa Tử bất chấp thủ đoạn lừa gạt mấy đứa con gái đáng thương không ai trông lo đó, để đi hấp dẫn quần chúng kiếm tiền.

Mỗi lần thấy mấy cô con gái xinh đẹp đó bị Trương Ngõa Tử dụ đi làm quảng cáo cho hắn, là Lý Thi Ca lập tức mắng chửi trong bụng Trương Ngõa Tử làm chuyện bất lương, chắc chắn có ngày phải có báo ứng thôi.

Mãi cho đến một hôm, Trương Ngõa Tử mang đến một cô gái...

Lý Thi Ca vừa thấy cô, trái tim bèn nhức buốt cả lên.

Rồi từ đó về sau, ông ta chẳng còn màng gì đến chuyện Trương Ngõa Tử ngày ngày lại mãi võ... Thậm chí, ông ta chỉ mở tiệm ra để bán cẩm thạch vì Trương Ngõa Tử lại mãi võ... Dĩ nhiên, chẳng phải ông ta muốn gặp Trương Ngõa Tử làm gì, mà là ông ta chỉ muốn nhìn nhìn cô gái ấy thêm một chút ấy thôi.

Dung nhan dưới ánh mặt trời sao mà thanh thoát diễm lệ!

Cô chính là Lâm Đầu Hoa, lúc ấy cô chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, còn lâu lâu ho khế lên một tiếng.

Lý Thi Ca chỉ nhìn Lâm Đầu Hoa lần đầu thôi, trong lòng đã cảm thấy như muốn bị nổ tung.

Ông ta không hay không biết mà đã nghĩ ngay đến bốn chữ "làm thân con trai"... còn Lâm Đầu Hoa, chỉ bàn tay đưa lên, gót chân đặt xuống, cái liếc mắt, một nụ cười, không có gì là không làm cho người ta cảm thấy dịu dàng. Làm như tất cả thứ gì trên người cô, không có thứ gì là không thể làm cho đàn ông cảm thấy ôn nhu ấm áp!

Buổi sáng ông ta gặp Lâm Đầu Hoa, buổi tối ông ta nằm mộng thấy Lâm Đầu Hoa; vì ông ta thường khi nằm mộng thấy Lâm Đầu Hoa

không thấy mình, tỉnh dậy bèn ngỡ ngác ngác ngác; rồi thường khi bởi vì nằm mộng không thấy cô mà chỉ thấy mình, tỉnh dậy bèn nổi cơn tức giận.

Đã gặp cô rồi, cả nửa đời lang bạt của ông ta, bắt đầu mới hiểu được tiếng mưa tiếng gió tại sao lại làm cho người ta cảm thấy tịch mịch đến như vậy; ông ta tịch mịch đến độ, nếu không ngồi nói chuyện với mấy con cá thì cũng đi tỉ tê cả ngày với mấy viên cẩm thạch.

Lâm Đầu Hoa đại khái chắc chẳng hề biết đến những chuyện đó đâu.

Đôi khi cô cũng cười cười với ông ta, mỗi lần cô cười là in hệt như đóa hoa đã nở trên vết thương lòng của ông ta, do đó vẻ mặt của ông ta sẽ lập tức hiện lên nét vì được thương mà sinh ra sợ hãi quá.

Rồi ông ta rút cuộc cũng lấy hết can đảm ra.

Ông ta muốn đem hết bao nhiêu của cải giành dụm ra, tìm lại Trương Ngõa Tử, "mua" Lâm Đầu Hoa ra, lấy làm vợ!

Chính cái hôm ông ta đã lấy được can đảm đi "cầu thân" đó, Lợi đại công tử buồn tình đi qua phố chơi. Và cũng gặp phải Lâm Đầu Hoa. Gã cũng vừa thấy là chấm trúng ngay cô.

Gã đòi cô cho được.

Gã vừa thấy cô là đã lé cả mắt.

(Ta đòi cô này).

Do đó, gã bèn cùng một đám gia đình, bước lại dùng lời ô ngôn uế ngữ để chòng ghẹo Lâm Đầu Hoa.

Lý Thi Ca tức giận không bút nào tả xiết.

Ông ta thật tình muốn xông lại giết ngay Lợi Đoan Minh... Có điều, ông ta cũng biết Lợi Đoan Minh là con trai của Chuyển Vận Ty Lợi Trùng Điền, hạng người đó, có tiền, có thế, chẳng có thứ gì là ông ta có thể đắc tội vào được.

Ông ta đang còn do dự như thế, gã bán thịt bên kia là Lương Ngưu đã xông ngay lại.

Lương Ngưu, nếu mà so về tuổi tác, chỉ e cũng không kém gì Trương Ngõa Tử cho lắm, có điều tính tình nóng nảy kinh người. Một mình gã đánh với bảy người kia.

Kết quả, Lợi Đoan Minh và sáu tên gia đình chuyên môn hòa theo làm ác đó, toàn bộ bị đánh cho ôm đầu bỏ chạy như một bầy chuột. Nhưng người bị trọng thương đầy mình lại là Lương Ngưu.

"Người coi chừng ta đó!" Lợi đại công tử hốt ha hốt hải vừa chạy vừa hăm dọa: "Ta sẽ không để người yên thân đâu!"

Hôm sau, Lợi Đoan Minh quả nhiên trở lại.

Lần này còn đem theo tới mười một người.

... Bọn đó hiển nhiên đều có giắt theo binh khí trong người.

Có điều bữa đó Trương Ngõa Tử lại chậm chạp chưa chịu mở cửa hàng.

Lợi Đoan Minh chẳng kiên nhẫn ngồi chờ, gã bèn lại chỗ tiệm Lý Thi Ca đứng chọn cầm thạch, thứ nào không thích thì ném ra, thứ nào thích thì bỏ vào túi, một mặt thì nói chuyện với mấy tên hộ viện:

- Trương Ngõa Tử mà lại, là động thủ đem người đi đó nghe.

Một tên hộ viện nói:

- Thằng kia mà lại ngăn cản thì, có thanh toán nó luôn không?...

Lợi Đoan Minh trợn ngược tròn trắng lên:

- Sao? Còn khách khí như vậy sao! Bất quá, làm thì làm cho gọn một chút, làm sao cho nó chết bờ chết bụi đâu đó, chỉ cần không liên quan gì đến mình, thì cho nó chết quách đi!

Bọn hộ viện dạ dạ một hồi, trong bụng đều rõ ràng minh bạch.

Lợi Đoan Minh đợi một hồi, thấy Trương Ngõa Tử còn chưa ra mở

hàng, bèn xua tay phân phó:

- Tội mình lại túm hấn ra đây!

Quay lưng tính bỏ đi.

Lý Thi Ca không còn nhìn nổi, chụp ngay lấy gã:

- Tiền đâu?

Lợi Đoan Minh sa sầm nét mặt:

- Người có biết ta là ai không? Người dám đòi tiền ta?

"Sao không đòi? Cái quăng đi, cái bỏ vào túi, đều phải trả tiền hết!"

Lý Thi Ca nói thẳng chẳng cảm ky: "Được, người không trả tiền thì trả hết lại cầm thạch đây!"

Lợi Đoan Minh lập tức đâm ra ngay một quyền.

Lý Thi Ca ăn phải một đấm, thấy mấy gã hộ viện ùn lại, trong bụng tức lên, chẳng còn cố kỵ gì nữa, rút ngay con dao bén giấu sẵn đâu đó, đâm cho Lợi Đoan Minh một đao vào giữa tim.

Sau đó ông ta vừa đánh vừa chạy, một mặt sai tâm phúc tử đảng đi thông tri cấp tốc cho tổng đường chủ của Trảm Kính Đường là Hoài Âm Trương Hầu, một mặt khác đem hết gia tài đi thẳng lại Lưu Kim Tự, tìm phương trượng trụ trì trong chùa là Nhất Nguyệt thiền sư, kể lại rõ ràng chuyện giết người nguyên ủy ra sao, trong đó dĩ nhiên là không đề cập tới chuyện Lâm Đầu Hoa bị chòng ghẹo ra sao.

Ông ta giết người, là tội tử hình, huống gì người bị giết lại là Lợi Đoan Minh, con trai của một ông quan lớn.

Có điều sau khi làm sai rồi, ông ta lại làm đúng một chuyện!

Đương thời, chỗ đó có ba môn phái lớn đang tranh nhau địa bàn hoạt động: Ứng Minh, Thủ Noãn Bang và Trảm Kính Đường.

Ứng Minh và Thủ Noãn Bang đều trong Đại Liên Minh của "Thất Bang Bát Hội Cứu Liên Minh", ngoài mặt thì cùng một bên trận tuyến,

bên trong thì tranh chấp không thôi, không ai chịu nhịn ai. Còn Trảm Kính Đường thì trước giờ làm về chính đạo, vốn vẫn theo cầu kết với bọn quan lại.

Lợi Đoan Minh cũng là một phần nào bên phe Ứng Minh, gã bị giết, Minh chủ của Ứng Minh là Cừu Thập Thế tự nhiên sẽ chẳng buông tha cho Lý Thi Ca, quan phủ tự nhiên lại càng chẳng tha cho ông ta. Có điều, cha con Lợi Đoan Minh lại có hiềm khích với Tri Khu Mật Viện Sự Tuyên Phủ Xử Trí Sứ là Lưu Phiến Tuyết, Lưu Phiến Tuyết đã có bụng muốn chinh trị bọn nhà họ Lợi một phen, Lý Thi Ca giết Lợi Đoan Minh giúp cho ông ta, đúng ngay ý mình, do đó hết lòng bảo hộ cho Lý Thi Ca, thêm vào đó, Hoài Âm Trương Hầu cũng xuất động vừa tiền bạc vừa thế lực, nói giúp cho Lý Thi Ca ở Hình bộ, vì vậy, tuy Lý Thi Ca giết Lợi Đoan Minh, huyện vệ mượn danh "tội phạm Lý Thi Ca vì địa phương mà trừ kẻ xấu", cho phép Lưu Kim Tự Nhất Đồ thiên sư chi tiền chuộc mạng, thế phát cho ông ta xuất gia làm thầy chùa, miễn đi được tội trạng. Vì vậy mà Lý Thi Ca từ đó biến thành hòa thượng, pháp danh là Thiện Tai.

Ai ai cũng đều cho là Lý Thi Ca quả thật đã vì lý do "trừ khử kẻ xấu xa", mà giết đi Lợi Công Minh.

Thậm chí còn có rất nhiều người nghi rằng Lý Thi Ca chỉ vì tức giận Lợi Công Minh ăn cướp cảm thạch của mình mà nổi nóng giết gã... Chỉ có Lý Thi Ca (Thiện Tai hòa thượng) là trong lòng rõ ràng mình bạch:

... Ông ta vì Lâm Đầu Hoa mà giết người thôi.

Ông ta vẫn còn hay tìm cơ hội để được thấy mặt Lâm Đầu Hoa.

Chỉ e rằng thấy thôi cũng chưa đủ.

Ông ta vẫn còn nằm mộng thấy Lâm Đầu Hoa.

Tuy rằng mộng vẫn chỉ là mộng.

Tuy rằng tất cả những cơn mộng đều chỉ là mộng.

Thiện Tai hòa thượng phụ trách chuyện trồng hoa.

Trồng đủ các thứ các loại hoa.

Hoa nào cũng đều đẹp.

Hòa thượng thì cũng phải cần ăn. Do đó, người coi chùa Lưu Kim Tự bèn sai ông ta trồng hoa phía sau chùa.

Không chừng đúng là mệnh vận thôi, Thiện Tai hòa thượng nghĩ thầm trong bụng: mình buôn bán mà không phải là đồ trang sức cẩm thạch, thì cũng là hoa cỏ, đều là những thứ trang sức làm cho đẹp mắt người.

May mắn là, bất kể buôn bán gì, chỉ cần được gặp mặt Lâm Đầu Hoa là ông ta đã thấy quá đủ, thậm chí dù có đi bán suốt luôn cái đầu ông ta cũng bằng lòng...

Trong lúc ông ta xuất gia thành hòa thượng đó, thì Lương Ngưu móc hết gia tài làm cả nửa đời của mình ra, đem lại chỗ Trương Ngõa Tử, đòi Trương Ngõa Tử giao Lâm Đầu Hoa về cho mình lấy làm vợ.

Trương Ngõa Tử không chịu.

Thì ra chính lão ta cũng đang nhắm vào Lâm Đầu Hoa.

Lương Ngưu tức quá không biết sao, bèn đánh nhau với Trương Ngõa Tử một trận.

Lương Ngưu lần này bị Âm Nhu Miên Chưởng phái Võ Đang của Trương Ngõa Tử đánh cho mưa máu tươi, còn Trương Ngõa Tử cũng bị Bách Bộ Thần Quyền phái Thiếu Lâm của Lương Ngưu đánh cho nằm liệt không dậy nổi.

Mọi người đều cho rằng: nếu Lương Ngưu trước đó không bị trọng thương còn chưa khỏi, thì chắc chắn gã sẽ thu thập Trương Ngõa Tử

như bốn.

Thế rồi sau đó, Trương Ngõa Tử đi tìm người của Thủ Noãn Bang ra xuất đầu lộ diện cho gã, Lương Ngưu cũng đi mời Ưng Minh ra mặt giùm gã... Người trong chốn giang hồ, còn ai mà không có lão đại đứng sau lưng đỡ? Một trận nhiều nhường sau đó, bên Ưng Minh bên phái Tam Đại Tể Tửu là Tư Đồ Lê, Âu Dương Tuyền, Mộ Dung Bá

Tuyền ra giảng hòa, cùng với phó bang chủ của Thủ Noãn Bang là Hồn Phi Thiên Ngoại Quan Mộng Tán ước pháp tam chương: đối với chuyện vừa Lương Ngưu và Trương Ngõa Tử thì do Lâm Đầu Hoa tự mình chọn lựa.

Kết quả, Lâm Đầu Hoa chọn đi theo Lương Ngưu.

... Lương Ngưu thì có gì là hay? Gã đã gần năm mươi, người thô lỗ, xấu xí, chân tay dơ dáy, chỉ biết suốt ngày giết heo!

Ông ta vì cô, hy sinh còn lớn lao hơn Lương Ngưu xa, vậy mà cô lại đi lấy gã!

Thiện Tai hòa thượng càng nghĩ càng không kiềm chế nổi phần hận. Ông ta tức đến độ muốn giết người thêm lần nữa!

Giết Lương Ngưu!

Mỗi lần nghĩ đến Lâm Đầu Hoa con người thiên kiều bách mị, bằng thanh ngọc khiết đó, ngày ngày để cho cái gã thô lỗ không có tí gì văn vẻ là Lương Ngưu ôm trong tay nằm ngủ là ông ta đau đớn không còn muốn sống, thống khổ không thể nào yên giấc.

Ông ta thống hận Lương Ngưu.

Có điều, ông ta là một hòa thượng.

Cho dù có giết đi Lương Ngưu, ông ta vẫn chẳng thể lấy được Lâm Đầu Hoa làm vợ... Nếu mà Lương Ngưu chết đi, Lâm Đầu Hoa đó

hoa không có ai nương tựa đó, sẽ có ai lại mà chiếu cố cho cô?

Còn Lương Ngưu lại rất thích Thiện Tai hòa thượng.

Thật ra gã kính trọng ông ta vô cùng.

"Đại sư, ông vì hàng yêu phục ma mà không sợ bước vào địa ngục, thật ra, ông không cần phải xuất gia cũng đã sớm tu thành chánh quả rồi". Nghe gã nói chuyện, hình như gã cũng chẳng phải là người không hiểu biết: "Ông giết đi cái gã ác đồ Lợi Đoan Minh, ai ai cũng đều ca ngợi ông quá chừng!"

Ngoài phố xá, gã đặc biệt chiếu cố Thiện Tai hòa thượng.

Ông ta khát, Lương Ngưu bèn chế trà cho ông ta uống.

Ông ta đói, Lương Ngưu liền nấu cơm cho ông ta ăn.

Lương Ngưu làm thế, không chừng chỉ vì Thiện Tai hòa thượng đã làm giùm cho gã một chuyện hả cơn tức, đó là giết Lợi Đoan Minh. Chẳng qua, trong những chuyện giao vãng qua lại đó, Thiện Tai hòa thượng cũng dần dần biết rằng: thứ nhất, Lương Ngưu xác thực là người tốt; thứ hai, Lương Ngưu xác thực đối đãi Lâm Đầu Hoa hết mực; thứ ba, Lương Ngưu đối đãi với mình như bạn bè, bạn bè tốt. Lương Ngưu lần nào cũng đều nhờ Lâm Đầu Hoa đem trà đem cơm ra cho ông ta.

... Đối với Thiện Tai hòa thượng mà nói, thật tình đó là chuyện sung sướng vô cùng tận.

Mỗi lần thấy Lâm Đầu Hoa khom người rót trà đơm cơm cho mình để lộ cái gáy trắng nõn kia, vừa nhỏ nhắn vừa mềm mại, như một lời ca, mà còn đẹp hơn cả ngó hoa.

Có lần cô cúi đầu xuống vô ý để lọn tóc mình chạm vào tay ông ta, cô thì không biết gì, nhưng ông ta thì cảm thấy mình đã nhận lãnh lọn tóc của cô, cảm thấy lọn tóc đó của cô như tiếng đàn đang vang lên

hỗn loạn trong lòng mình; ông ta sung sướng quá, bàn tay đã chạm vào tóc đỏ, ông ta để cả ba ngày không muốn rửa. Ông nhớ đến cô, đến cả tiếng ho khế của cô.

"A Ngưu nhấn rằng", Lâm Đầu Hoa nói khế nhưng rất rõ ràng: "Cái nòi chúng tôi dùng để làm cơm chay cho đại sư, không được đựng đồ mặn vào đó, đại sư yên lòng dùng cơm nhé".

Thiện Tai hòa thượng để ý nhận xét kỹ càng Lâm Đầu Hoa đối đãi với Lương Ngưu ra sao, nhưng ông ta nhìn không ra chuyện gì không tốt, cũng nhìn không ra có chuyện gì là tốt, cô giúp Lương Ngưu làm việc, rất bận rộn, nhưng ông ta cũng cảm thấy hình như cô bằng lòng cuộc sống của mình lắm, đấy chắc cũng giống như là một đứa bé bằng lòng thế thôi.

Riết rồi thì Thiện Tai hòa thượng cũng bằng lòng cái lối mỗi ngày được gặp mặt Lâm Đầu Hoa, được cùng Lương Ngưu và Lâm Đầu Hoa ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với nhau, được mỗi ngày uống trà của Lâm Đầu Hoa pha, ăn cơm của Lâm Đầu Hoa nấu, dần dần rồi cũng quên chuyện muốn giết Lương Ngưu.

Dần dần rồi, Lâm Đầu Hoa cũng chẳng còn là mười bảy mười tám tuổi.

Thiện Tai hòa thượng cũng được người ta xưng là Thiện Tai đại sư. Hoa ông ta trồng càng lúc càng đẹp.

Càng trồng càng đẹp.

Càng lúc càng thơm.

Ai ai cũng nói: "Đại sư thật là biết trồng hoa".

Chỉ có Thiện Tai hòa thượng là trong bụng rõ ràng: Mỗi một chậu hoa, lúc trồng ông ta đều nghĩ đến Lâm Đầu Hoa.

... Đại khái lúc hoa nở ra rồi, không phải chỗ nào cũng có hình bóng

của Lâm Đầu Hoa đó sao?

Thật ra, bao nhiêu là hoa đó, đối với Thiện Tai đại sư mà nói, đều là Lâm Đầu Hoa cả.

Hòa thượng biết trồng hoa, vẫn còn là một gã hòa thượng.

Chẳng qua, hòa thượng đã trồng hoa được mấy năm nay là Thiện Tai đại sư, đã thể ngộ ra được: chỉ cần Lâm Đầu Hoa ngày qua ngày lại thoải mái vui vẻ, chỉ cần ông ta được gặp Lâm Đầu Hoa mỗi ngày, ông ta sẽ không còn ước muốn gì hơn là đi làm gã hòa thượng trồng hoa để trồng những chậu hoa của hòa thượng.

Lúc đó, lại phát sinh ra một chuyện.

Ứng Minh muốn được "trả ơn".

Lúc đó, Ứng Minh và Thủ Noãn Bang đang trong tình trạng kiếm bặt cung giương, như lửa như trà.

Cũng cùng là một phe trong Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh là Ứng Minh và Thủ

Noãn Bang, vậy mà chỉ vì chuyện tranh chấp địa bàn thế lực mà đánh nhau tới bời, máu chảy thành sông thành biển.

Ứng Minh đã từng vì chuyện Lâm Đầu Hoa mà đỡ lưng cho Lương Ngưu, hiện tại bèn lại yêu cầu Lương Ngưu trong lúc buôn bán trong phố, tiện việc làm luôn chuyện tai mắt cho Ứng Minh.

Lương Ngưu không muốn lọt vào trong chuyện giang hồ thị phi đấu tranh, có điều nếu không bằng lòng thì sẽ nhất định đắc tội với Ứng Minh, huống gì Lương Ngưu cũng không muốn mắc nợ gì với Ứng Minh.

Do đó, gã bằng lòng với lời yêu cầu của Tam Đại Tế Tửu của Ứng Minh là Tư Đồ

Lê, Âu Dương Tuyền và Mộ Dung Bá Tuyền, làm kẻ liên lạc cho họ,

thám thính hư thực của bọn Thủ Noãn Bang trong phố.

Chẳng qua, gã có một yêu cầu.

... Khi nào lập công rồi, gã sẽ lập tức rút lui.

Gã chỉ muốn trả lại "nợ" cho người ta.

Bọn Ưng Minh đồng ý, Tư Đồ Lê cũng chuyển lời của Minh chủ là Cừu Thập Thế lại cho gã: muốn Lương Ngưu đến nghe ông ta đương diện nói rõ công việc, ngoài ra, "luôn tiện đem tẩu phu nhân theo luôn, Minh chủ nói các người sao lại quên đi ông ta làm mai mối năm xưa nhỉ!"

Lương Ngưu đành phải nói: "Tôi cũng tính đang đem chuyết kinh lại bái tạ Cừu Minh chủ lão nhân gia".

Cừu Minh chủ chẳng già tí nào.

Mà còn rất trẻ là khác.

Ông ta còn biết viết những nét chữ rồng bay phượng múa làm cho người ta phải kinh hãi thán phục.

Ông ta còn chưa đến ba mươi tuổi, mặt mày như vẽ, gương mặt trắng trẻo như một áng mây trên trời, suốt ngày thích chấp tay sau lưng ra tới cửa sổ đứng ngắm mây, tối lại thích tản bộ ra sân ngắm sao trời, đại khái là, ông ta thích chấp tay sau lưng, thích tản bộ, ngoài ra là thích tranh đấu, thắng lợi và giết người.

Tiếng động mà ông ta thích nhất là tiếng đao chém vào xương cốt.

Đúng ra là ông ta chỉ muốn "gặp mặt" Lương Ngưu.

Lấy địa vị của ông ta trong giang hồ mà nói, Lương Ngưu chỉ sợ mười đời sau cũng không cách gì có cơ hội bái kiến ông ta.

Ông ta gặp Lương Ngưu, là vì muốn "khích lệ tráng sĩ": khu phố đó chính là chỗ hai bên đang phải tranh đoạt nhau.

Kết quả, ông ta chẳng liệu được rằng mình lại gặp phải một người

đàn bà như thế... một người đàn bà như đã mà chưa gì cả, so sánh với nhau, ngay cả sao trời cũng lu mờ đến mức độ thể lương, ngay cả mây trôi cũng chẳng có tí gì giá trị... thế nhưng, người đàn bà này lại là vợ của Lương Ngưu!

Ông ta ráng dẫn lại tâm tình khích động trong lòng mình.

"Nói ra thì ta còn là ông mai của các vị đấy chứ nhỉ!" Cừu Thập Thế đang đề cập tới chuyện ông ta đã từng giúp Lâm Đầu Hoa chọn chồng lúc xưa, ông ta cười khan nói:

"Lại đây, uống thêm vài ly nữa đi!"

Ông ta mở tiệc khoản đãi vợ chồng Lương Ngưu, thật tình như là khoản đãi thượng khách.

Rượu thịt no nê rồi, Lương Ngưu đã có tới bảy phần ngà ngà, Cừu Thập Thế thấy vậy bèn viết xuống vài chữ, giao cho Lâm Đầu Hoa, lúc đó vì rượu có bề hơi mọng nên Lâm Đầu Hoa ho khế lên vài tiếng, Cừu Thập Thế cười cười nhún vai với cô về đến nhà rồi mới giao lại cho chồng mình.

Mấy chữ đó thật ra là "ủy nhiệm Lương Ngưu ở phố tây làm chủ của tam lộ phân đà Quảng Đông, thống lãnh đệ tử hàng chữ Xung của Ứng Minh", mấy chữ chẳng hề có tình cảm gì, Cừu Thập Thế viết ra, lại thành ra vô cùng tình cảm.

Ngay cả Lâm Đầu Hoa thấy rồi, cũng không khỏi trong lòng chấn động.

Chức vị trọng yếu như thế, cho dù Lương Ngưu có liên tiếp lập ba mươi lần đại công, cũng chưa chắc gì đã được.

Từ đó trở đi, Lương Ngưu bèn được Minh chủ của Ứng Minh trọng dụng, thành ra một viên hãn tướng của Ứng Minh, la hét oai phong một phen, từ đó cũng không tiện và cũng không thể làm chuyện "lập

công xong thoái lui" được nữa.

Phát ra cái lệnh ủy nhiệm tối hôm đó, Cừu Thập Thế cảm thấy hình như lúc mình đem tờ lệnh đó nhét vào trong bàn tay ngọc của Lâm Đầu Hoa, ông ta đã tiếp xúc được với cô qua mấy hàng chữ.

Đợi cho bọn họ về rồi, trong lòng ông ta bỗng dâng lên một nỗi kích động không sao tả xiết, không sao đè nén nổi.

Đấy chính là tình cảm kích động đến mức tột đỉnh.

... Nếu cô ta là của mình, thì mình cũng chẳng thêm cái chức Minh chủ Ứng Minh này làm gì!

Đấy chính là tiếng thét ngàn lời vạn lẽ không ra thành âm thanh của Cừu Thập Thế.

Ông ta ráng kiềm chế lại.

Ông ta nhốt mình vào trong phòng tập võ.

Tối hôm đó, Âu Dương Tuyền nghe có tiếng của tổng Minh chủ đang gào thét cùng với tiếng gió đao ở trong phòng.

Thật ra, tối hôm đó, hình như Cừu Thập Thế nằm mộng mà người đang tỉnh vậy.

Cứ như thế rồi hai năm trôi qua, Ứng Minh rút cuộc muốn cùng Thủ Noãn Bang tử chiến một trận. Lúc đó, Lương Ngưu đã được thăng lên làm đà chủ của thất lộ phân đà.

Lấy thân phận của gã như vậy, gã không thể nào không ra mặt chiến đấu.

Chiến dịch hôm đó được gọi là Tam Dạ Trạch Chi Chiến.

Bang chủ của Thủ Noãn Bang là Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hàn cùng với phó bang chủ là Hồn Phi Thiên Ngoại Quan Mộng Tán đều ra mặt ứng chiến.

Lương Ngưu cũng phải đành ra mặt.

Thiện Tai đại sư lại gặp Lương Ngưu. Ông ta có gặp qua Cừu Thập Thế. Cừu Thập Thế thường hay nhũn nhận hạ mình, lại thăm vợ chồng Lương Ngưu, có mấy lần, Thiện Tai hòa thượng cũng đang có mặt. Ông ta cảm thấy Cừu Thập Thế có điều gì không thoải mái lắm. "Ông đừng có đi". Ông ta khuyên Lương Ngưu.

"Tại sao?" Lương Ngưu trước giờ vốn rất thẳng thắn.

Thiện Tai hòa thượng không làm sao trả lời được, ông ta chỉ nói: "Tôi không yên lòng lắm với Cừu Minh Chủ".

"Ông yên lòng, ông ta chắc không để cho thủ hạ đắc lực của mình chết đi dễ dàng như thế; " Lương Ngưu nói, "huống gì ông ta đối với tôi có cái ân tri ngộ rất lớn lao".

Chẳng qua, Lương Ngưu cũng có chỗ không yên lòng lắm.

"Có một chuyện, tôi muốn nhờ vào đại sư, đó là chuyện của chuyết kinh...". Lương Ngưu ghen ngào nói: "Chắc là đại sư biết, chỉ có nàng ấy, tôi không yên lòng được...".

Thiện Tai đại sư chỉ có thể niệm hai chữ "thiện tai".

Kết quả, trong trận Tam Dạ Trạch Chi Chiến đó, kết quả không hề là "thiện tai" gì cả: Lương Ngưu lãnh quân đi tấn công, thế như chẻ tre, đại thắng trở về, có điều trên đường ca khúc khải hoàn về, gã bị trúng phục kích mất mạng, Thiện Tai đại sư lập tức đến thu xác Lương Ngưu.

Ông ta phát hiện ra Lương Ngưu chết vì nhát đao chém sau lưng.

... Nhát định là người đứng gần gã, làm gã không kịp phòng bị, đã giết gã.

Chẳng qua, sau trận chiến đó rồi, Ứng Minh lại cùng với Thủ Noãn Bang giảng hòa.

Lương Ngưu chết rồi, Ứng Minh làm lễ an táng cho gã rất trọng thể,

theo cung cách liệt sĩ; cùng một lúc Cừu Thập Thế lấy lý do chiếu cố cho "tẩu tử", đã đem Lâm Đầu Hoa mời vào trong tổng đàn Ưng Minh.

Thiện Tai đại sư trong lòng lại nổi cơn phẫn tức lên.

Ông ta lại chỗ tổng đường chủ Trảm Kính Đường là Hoài Âm Trương Hầu tự mình tình nguyện sung công, đòi đi ám sát lão đại của Ưng Minh, Cừu Thập Thế.

Cơn phẫn khích quá độ đó của ông ta làm cho Hoài Âm Trương Hầu cũng phải kinh ngạc.

"Người đi giết Cừu Thập Thế, ta không phản đối, có điều, đó là chính người tự mình đề nghị ra". Trương Hầu nói cho ông ta biết: "Nếu người bị bọn chúng giết đi, ta chẳng thể vì người mà báo thù; nếu người bị bọn chúng tóm được, ta cũng chẳng cứu gì được người... Tốt nhất là người cứ nói với bọn chúng là Thủ Noãn Bang kêu người làm chuyện này".

Thiện Tai đại sư hiểu rõ ý Trương Hầu muốn nói gì. Ông ta chỉ là một tên tiểu tốt. Bọn họ chẳng thể vì ông ta mà hy sinh chuyện gì cả.

Nhưng ông ta lại nguyện ý vì Lâm Đầu Hoa mà làm bất kỳ nhất thiết. Do đó ông ta bèn đi hành thích Cừu Thập Thế.

Hành thích bị thất bại. Thiện Tai hòa thượng bị bắt. Làm người ta bất ngờ là: Cừu Thập Thế lại đi thả ông ta ra.

"Bất kể là ai đã sai người lại đây, người đều chẳng giết được ta".

Cừu Thập Thế khinh bỉ nói: "Hôm nay ta tha cho người, nếu người có thích, người có thể gia nhập vào Ưng Minh, dưới trướng của thập nhất lộ phân đà Đà chủ Lâm cô nương".

Thiện Tai hòa thượng vừa nghe, cũng chẳng kịp suy nghĩ gì kỹ lưỡng, bèn gia nhập ngay vào Ưng Minh.

Thiện Tai hòa thượng gia nhập vào Ứng Minh, quan phủ chẳng dám can thiệp, bởi vì lúc đó, trong Cửu Liên Minh còn chưa nói đến Ứng Minh, Báo Minh, Hổ Minh, Long Minh hay là Kim Minh, Mộc Minh, Thủy Minh, Hỏa Minh hoặc là Thổ Minh, thế lực đều không phải là thứ quan phủ có thể đụng vào.

Thiện Tai hòa thượng gia nhập vào Ứng Minh, là muốn để "bảo vệ" cho Lâm Đầu Hoa, cũng là để "thường thường được gặp" Lâm Đầu Hoa.

Có điều hôm nay đã khác lúc xưa.

Ông ta không còn có thể "thường thường được gặp" Lâm Đầu Hoa nữa.

Địa vị của Lâm Đầu Hoa trong Ứng Minh, cũng càng lúc càng trọng yếu. Cô đã thành ra Minh chủ phu nhân.

Danh vọng của cô trong giang hồ, cũng càng ngày càng lớn lao. Cô trầm tĩnh, thông tuệ, thông suốt sự việc, nghĩ rất nhiều chuyện đàn ông không bao giờ nghĩ tới được, những lúc Cửu Thập Thế bàng hoàng có thể làm cho lòng y kiên quyết trở lại, những lúc Cửu Thập Thế cảm thấy do dự có thể làm cho y nắm lại được chủ ý, những lúc Cửu Thập Thế sơ hốt có thể nhắc nhở y những chi tiết liên quan.

Lâm Đầu Hoa có những nguy kế của đàn bà có thể thắng chắc cái cách đại khai đại sát của đàn ông.

Do đó mà, tiếng ho khế của Lâm Đầu Hoa, trừ tiếng chân tản bộ của Cửu Thập Thế ra, đã trở thành một thứ tượng trưng quyền lực khác nữa trong Ứng Minh từ trên xuống dưới.

Càng vào sâu mùa đông, Lâm Đầu Hoa càng ho khúc khắc không ngừng.

Trong những ngày tháng mà Thiện Tai hòa thượng chỉ có thể ngẫu nhiên gặp Lâm Đầu Hoa đó, ông ta chẳng còn có thể nhìn ra được tâm sự gì trên gương mặt ngọc càng lúc càng trắng bệch của cô, những cơn ho mùa đông chỉ làm ông ta cảm thấy mùa xuân sao quá xa vời, chỉ có những lúc hồi ức lại lúc xưa mới làm cho lòng ông ta có chút gì ấm lại.

"Cơn mộng của mình có còn giống như thời thiếu niên nữa không nhỉ? Cơn mộng của mình...". Câu nói đó, trong lòng Thiện Tai hòa thượng, không biết đã được hỏi qua bao nhiêu lần, cũng không biết là hỏi chính mình, hay là hỏi Lâm Đầu Hoa. Ông ta còn muốn hỏi cô thật hẳn học thật phần hận là: "Còn nhớ Lương Ngưu nữa không? Cô chẳng còn nhớ y chết ra sao nữa à?"

Ứng Minh cũng lại sai ông ta đi trồng hoa, nghe nói đó là ý của Lâm Đầu Hoa. "Y không đánh nhau được, lại là thứ hữu dụng vô mưu, chỉ bằng để cho y đi tưới nước, trồng hoa thôi...".

Thiện Tai hòa thượng thỉnh thoảng được thấy mặt cô, như một đóa hoa đang nở rộ, có điều gương mặt cô càng lúc càng trắng bệch ra, ông ta có cảm giác như đó là do Cừu Thập Thế truyền cái nét mặt ấy qua cho cô. Điều đó làm cho ông ta có cái cảm giác bỡ ngỡ hoang mang vô cùng tận.

Thật tình ông ta muốn cắt sinh mạng của cô đi như cắt đi một đóa hoa.

Lúc hoa đang nở ra, thì cũng là lúc Thủ Noãn Bang và Ứng Minh đang có xung đột.

Nhân mã hai phái, vốn sau trận Tam Dạ Trạch Chi Dịch đã giảng hòa, nhưng bởi vì Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hàn trong lúc dự yến tiệc ở Trảm Kính Đường chung với vợ chồng Cừu Thập Thế,

Tuyết Thanh Hàn gặp phải Lâm Đầu Hoa, mắt chạm vào là đã thành hận thiên cổ, ngay giữa bàn tiệc mở miệng nói năng không được nhã nhặn, Cừu Thập Thế nổi cơn thịnh nộ, hai người đánh nhau ngay trong Trảm Kính Đường, ai nấy đều bị thương cả, từ đó chiến tranh lại nổ bùng, đánh nhau luôn ba năm, Thủ Noãn Bang và Ứng Minh đều thương vong nặng nề thảm thiết.

Tuyết Thanh Hàn đồn um sùm lên rằng: "Đánh được Ứng Minh rồi, chuyện đầu tiên ta làm là đi đón Lâm Đầu Hoa về làm vợ".

Cừu Thập Thế lại càng phẫn uất như điên cuồng: "Cắt cái đầu chó của Tuyết Thanh Hàn, để đáp lại hồng nhan tri kỷ".

Hai phái đánh nhau kịch liệt, Lâm Đầu Hoa xuất mưu hiểm kế, địa vị lại càng lên vùn vụt.

Cừu Thập Thế còn sai Tam Tế Tửu hết lòng truyền lại vũ công cho Lâm Đầu Hoa, vũ công của Lâm Đầu Hoa một ngày tiến xa ba ngàn dặm.

Cô đã trở thành tổng thống lãnh bốn phân bộ Nhất, Phi, Xung, Thiên trong Ứng Minh.

Trận chiến càng ngày càng khốc liệt, quan phủ thấy càng lúc càng lớn, không sao được phải lại mời Trảm Kính Đường ra mặt để giảng hòa hai bên.

Hoài Âm Trương Hầu là người am hiểu sự tình.

Y lại gặp riêng Lâm Đầu Hoa.

Chẳng ai biết họ nói những chuyện gì với nhau.

"Đừng có tin y". Thiện Tai hòa thượng tìm được cơ hội bèn khuyên Lâm Đầu Hoa, "Trương Hầu là một gã tiểu nhân ty bỉ, y muốn trừ khử Tuyết Thanh Hàn, mà cũng muốn diệt Cừu Thập Thế, nhưng y lại không muốn chính diện ra mặt thù địch với Ứng Minh và Thủ

Noãn Bang... Y chỉ đứng ngoài tính chuyện có lợi cho y thế thôi".

Lâm Đầu Hoa bật cười.

"Đại sư". Cô vừa kho khẽ lên vài tiếng vừa nhẹ nhàng nói: "Không có yêu làm sao có hận? Không có ân làm sao có cừu! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?"

Thiện Tai hòa thượng nghe rất rõ ràng.

Nhưng ông ta chẳng hiểu gì cả.

Ông ta chỉ biết người đàn bà trước mặt mình đây làm cho ông ta cảm thấy đời người như một giấc mộng, một người ngay cả mối thù giết chồng cũng bỏ qua chẳng thèm đếm xỉa đến.

Ông ta ước mong cô là bài thơ mình làm ra rồi quên đi mất,... như đóa hoa ông ta trồng rồi cắt đem bán. Bán đi rồi thì cũng xong, không bán được thì cũng để nó tàn tạ đi, như vậy cũng khỏe.

Chẳng cần phải nhớ mãi đi hết cả một đời.

Tình hình chiến cuộc bỗng dưng gấp rút.

Không biết sao, Thủ Noãn Bang lại tìm được cách tấn công từ hai mặt của Ứng Minh, bên trong lẫn bên ngoài, công vào tận tổng đàn, Mộ Dung Bá Tuyên tử trận, Cừu Thập Thế nhờ vào cái thể thần công của mình, ráng sức chống cự, vừa đánh vừa thoái, đem theo Lâm Đầu Hoa, tính nhờ vào bí thất địa đạo trốn thoát rồi tính sau.

Lúc đó, Âu Dương Tuyên và Tư Đồ Lê còn đang khổ chiến với bọn Thủ Noãn Bang đang từ ngoài xông vào.

Lâm Đầu Hoa vội vã kêu Thiện Tai hòa thượng dùng bí đạo đi vào.

Nào ngờ Hồn Phi Thiên Ngoại Quan Mộng Tán theo dõi Thiện Tai hòa thượng, đi thẳng vào trong nội thất, làm cho Cừu Thập Thế phải phát khởi Cuồng Khiếu Thần Dao của ông ta lên, chém chết kẻ đại địch ngòi ghề thứ hai trong Thủ Noãn Bang là Quan Mộng Tán.

Có điều ông ta cũng đã bị trọng thương.

Thiện Tai hòa thượng đem ông ta dìu vào phía sau bức bình phong bằng lụa mỏng màu trắng.

Lâm Đầu Hoa mặt lạnh như tiền, trắng bệch như giấy, phân phó với Thiện Tai hòa thượng:

- Ông chờ đó.

Thiện Tai đại sư rút cây đồ đao ra, đứng trước cửa nội thất canh giữ, bỗng nghe có tiếng rú lên thảm thiết, bức bình phong bằng lụa mỏng màu trắng kia đã ướt đẫm máu tươi.

Thiện Tai hòa thượng giật nảy mình lên, hoảng hốt không biết bao nhiêu mà kể, ông ta vội vã xách đao chạy vào, chỉ thấy Lâm Đầu Hoa đang mặt mày trắng bệch, đang ho húng hắng, chầm chậm bước ra, làm như chân đang bước trên hoa sen, mặt mày bình thản nói lời thánh thiện: "Y chết rồi". Gương mặt mỹ lệ của cô cũng lạnh như thanh đao trong tay, lưỡi đao còn đang vấy máu, lóng lánh màu đỏ rực: "Ông cứ nói là Quan Mộng Tán và Minh chủ đánh nhau chết hết cả hai".

Thiện Tai hòa thượng nhìn cô trừng trừng:

- Cô...

Lâm Đầu Hoa cười thật duyên dáng.

"Ông ngỡ tôi đã quên đi mối thù giết chồng sao? Không phải tôi, Ưng Minh và Thủ

Noãn Bang đã chẳng đánh nhau trở lại". Cô ho khế lên một tiếng rồi lại nói: "Bước kế tiếp, ông kêu Tuyết Thanh Hàn dẫn vào cho tôi, chẳng cần biết A Ngưu có phải là bị y giết hay không, nhưng nếu chẳng có Thủ Noãn Bang, thì A Ngưu chẳng đến nỗi chết".

Thiện Tai hòa thượng cảm thấy rung mình lông lá muốn dựng ngược

cả lên.

"Còn đứng đó ngó ngẩn gì nữa?" Lâm Đầu Hoa khế lên giọng trách:

"Nếu mà tôi không cầu khẩn y, Cừu Thập Thế mà chịu để một người đi ám sát y một bên mình sao?"

Nếu không phải lo lắng cho tính mệnh của ông, thì sai ông đi trồng hoa làm gì? A Ngưu cũng chẳng đi làm tiên phong rồi bỏ mình đâu!" Cô thở dài một tiếng nhỏ, sau đó lập tức mặt mày lạnh lùng trở lại, hạ lệnh bằng giọng thật sắc bén:

- Các người có thể bước vào được rồi.

Tư Đồ Bá và Âu Dương Tuyền đều dạ lên một tiếng rồi bước vào, chỉ liếc tới thi thể của Cừu Thập Thế một cái, rồi làm lễ bái kiến tân Minh chủ Lâm Đầu Hoa:

- Minh chủ, Trương tổng đà chủ của Trảm Kính Đường đang chờ hảo âm của người đây...

Bọn họ nói gì với Lâm Đầu Hoa, Thiện Tai hòa thượng hoàn toàn chẳng còn tâm tình đâu lắng nghe, nhất thời cũng nghe không được rõ ràng.

Ông ta chỉ là một người đàn ông đã phải lòng cô.

... Lúc đó, cô chỉ mới mười bảy mười tám, có lúc họ khế lên một tiếng, dưới ánh mặt trời, gương mặt mỹ lệ vô cùng đó của cô, một nụ cười một cái nhăn mặt làm cho tim ông đau nhói cả nửa ngày trời. Không biết bao nhiêu lâu sau đó, ông ta đã trở thành một gã hòa thượng phải lòng cô.

HẾT